

Eloiza Džejms

*Vojvotkinja
samo noću*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

Naziv originala:
Eloisa James
DUCHESS BY NIGHT

Copyright © 2008 Eloisa James

All rights reserved.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02851-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Prolog

~ Vojvotkinjina pravda ~

15. decembar 1783. godine

Sreski sud

Vojvodstvo Berou

Predsedava uvaženi Redžinald Truder

„Nije mi namera bila da se udam za obojicu!“

„Nije problem“, rekla je vojvotkinja, nagnuvši se unapred, „to što ste se dva puta udali, već što ste se udali za drugog supruga dok vam je prvi suprug i dalje živ.“

„Pa nisam želela da Ejveri *umre*“, objasnila je Lavdej Biling. „Samo sam želela da se udam za Džona, to je sve. Nisam mogla da se obuzdam. Bila sam toliko umorna i usamljena a on je... on je sedeo s večeri sa mnom.“

Sudija je šmrknuo, a Lavdej je pomislila da se možda probudio, no on je ponovo zahrkao.

Vojvotkinja od Beroua imala je tople oči, ali je odmahnula glavom gledajući Lavdej. „Već si bila udata za Ejverija, odnosno za gospodina Mozlija, kada si se udala za Džona.“

Lavdej je oborila glavu. „Ejveri me je ostavio ima tri godine“, rekla je. „Nisam znala želi li me više jer je rekao da sam gluplja od krmače u proleće.“

Vojvotkinja se odlikovala izvesnom diskretnom lepotom, kao propovednikova žena. Haljina joj je bila crna, ali se tkanina presijavala. I kosa joj je bila lepa, sva u spiralama i kovrdžama skupljenim na glavi, onako

kako su to fine dame radile. A oči su joj bile toliko plemenite da je Lavdej iznenada osetila potrebu da kaže istinu. Osećala se kao onda kada je kao dete u majčinoj kuhinji ukrala kolač.

„Nisam zapravo udata za Ejverija Mozlija“, rekla je. Krajičkom oka videla je kako Ejveri podiže glavu. „Već sam bila udata pre nego što sam se udala za Ejverija. A i nisam se zapravo udala za njega, jer nas je venčao irski sveštenik po imenu Ašer i on mi je u poverenju rekao da to nije bilo pravo venčanje.“

Ejveri je verovatno na ovu vest pao sa stolice, ali Lavdej je bila usredsređena na vojvotkinju. „Mene je tata udao prvi put kada mi je bilo dvanaest godina.“

„Dvanaest!“

Vojvotkinja je izgledala pomalo zapanjeno, pa je Lavdej pokušala da joj objasni. „Nije bilo tako loše. Vidite, bila sam se razvila i bila sam za nešto, i nije bilo tako loše.“

„Kako se zvao?“

„To je bio gospodin Bakli. Ali on je umro, pa sam se, nakon što se gospodin Bakli upokojio, udala za Harolda Eklsa.“

„Pretpostavljam da gospodin Ekls nije mrtav?“, upitala je vojvotkinja puna nade.

„Živ je koliko i svaki koji je dopao dužničkog zatvora. Uvek ga obiđem kada sam u Londonu. Uvatili su ga zbog dve trake za šešir i kaputa. Tamo je ima već skoro jedanaest godina. Pa sam se udala...“, zastala je na trenutak da ne pogreši, „... za mesjea Đovanija Batistu. On je bio Italijan i rekao mi je da će me odvesti odavde. Ali dao mi je par rukavica, a on sam je otišao.“

„A onda je naišao gospodin Mozli?“, upitala je vojvotkinja.

Lavdej je klimnula. „Nije trebalo to da uradim, znam“, rekla je. „Znam da nije. Ali nisam znala šta da radim, a on me je zaprosio. Ali otišao je.“

„Bila si u teškom položaju“, rekla je vojvotkinja. „Ako sam dobro razumela, tvoj prvi muž je umro, drugi je u zatvoru, treći je otišao u Italiju, četvrti ti nije bio pravi muž, a peti...“

„Nisam imala nikoga da brine o meni i deci, jer tata ne razgovara sa mnom nakon Italijana.“

„Deci?“ Vojvotkinja je pregledala dugačke listove papira koji su bili rasuti po stolu. „U ovoj odbrani nigde se ne spominju deca.“

Otmeni Londonac koji je stajao pored Džona odgovorio je: „Nismo to smatrali važnim za slučaj, vaša milosti. Moj klijent je imao časne namere

Vojvotkinja samo noću

kada se oženio njome, na šta ukazuju i te isprave. I ako smem da istaknem da se ova sudska parnica vodi nadasve nepropisno? Uveren sam da bi časnog sudiju Trudera trebalo probuditi.“

Vojvotkinja ga je ignorisala. Lavdej je mogla da kaže Londoncu da se u Berouu ovako radi. Truder je bio pijanica, ali to i nije bilo važno jer su on i vojvotkinja zajedno obavljali poslove, baš kao u staro doba, i bilo je to dovoljno dobro za grad Berou.

„Čija su deca?“ upitala je vojvotkinja okrenuvši se prema Lavdej.

„Pravo da vam kažem, od svih njih“, rekla je Lavdej bespomoćno. „Svakom sam jedno rodila. Osim Džonu, razume se, jer smo se tek skoro venčali.“

„Imaš četvoro dece?“ upitala je vojvotkinja.

„Petoro. Haroldovih, onoga što je u zatvoru, njegovih je dvoje.“

U sudnici je zavladao tišina. Lavdej je čula Džona kako struže stopalima. Kad bi samo... ali bilo je prekasno.

„Vi ste zapravo gospođa Ekls“, primetila je vojvotkinja.

Lavdej je klimnula. „Znam da ste u pravu, gospođu vojvotkinjo.“

„Vaša milosti“, prosiktao je muškarac pored nje.

„Vaša milosti“, rekla je poslušno, „ali Harold je u dužničkom zatvoru.“

Vojvotkinja je pogledala prema mestima za svedoke, pa je i Lavdej pogledala. Bio je tu Džon, sa svojim plavim očima. I Ejveri sa svojim gnevnim, malim ustima, kao i uvek.

„Zašto ste tužili, gospodine Mozli?“ upitala je vojvotkinja.

Ejveri ju je zasuo rečima, ali je suština bila da je želi nazad, čak i nakon svega što je rekao o njoj.

Vojvotkinja ga je netremice gledala. Zatim se okrenula prema Lavdej. „Imate li novca?“ upitala je.

„Oh, nemam“, rekla je Lavdej. „Nemam novca, osim onog što mi muževi daju.“

Nastupio je trenutak tišine, a zatim je vojvotkinja rekla, još nežnije: „Je li vaš otac i dalje živ, gospođu Ekls?“

„Jeste, ali on je...“, učitala je.

Vojvotkinja je prekrstila ruke, izgledala je tako milo. „Bolestan je, zar ne?“

„Tako sam čula“, prošaputala je Lavdej.

„A vaš otac ima novca koji bi vam mogao ostaviti?“

Lavdej je pogledala u Džonove plave oči i osetila se kao budala. „Zato Ejveri želi da mu se vratim. Zbog mlina. A Džon... pretpostavljam da mi se Džon zato udvarao. Zbog mlina.“

Eloiza Džejms

Džon je ustao i otišao, pa je to na neki način govorilo samo za sebe.

I Ejveri je otišao, pa je Lavdej malo plakala, a zatim je vojvotkinja rekla: „Mnogo si pogrešila što si se udala za toliko muškaraca, Lavdej.“

„Znam“, rekla je Lavdej šmrcajući.

„Posavetovaću sudiju da te oslobodi optužbe. Ali ne smeš se više udavati. Želim da izbaviš gospodina Eklsa iz zatvora. I da živiš s njim.“

„Hoću“, obećala je Lavdej.

Vojvotkinja je pružila ruku i bocnula sudiju. Frknuo je još jednom ili dva puta, i probudio se. Rekla mu je nešto, a on je ponovo frknuo i rekao: „Slučaj zaključen!“, pa se ponovo oklembesio u fotelji.

Lavdej je stajala još jedan trenutak pre nego što je shvatila da je slobodna. Ali vojvotkinja je želela da je vidi, pa joj je prišla, i njena milost ju je uzela za ruku. Ispričala joj je bajku kako bi gospodin Ekls – Harold, onaj što je u zatvoru – trebalo prema njoj da se ophodi kao da je princeza jer će uskoro postati vlasnica mlina.

Lavdej se samo smešila. Vojvotkinja je bila najljupkija žena na svetu i najlepše na svetu je mirisala. Smešno je pričala, i imala je budalaste zamisli, ali čovek nije mogao da je ne voli. Naročito kada je sedela tako i držala Lavdej za ruku – Lavdej, za koju su svi govorili da je glupa kao krmača, premda nije bila.

I najzad joj je vojvotkinja dala pet funti, kojima bi mogla smesta da izbavi Harolda iz zatvora. Harold nije dugovao više od funte ili dve, čak i pored onoga što su mu naplaćivali za stan, pa je Lavdej pokušala da joj vrati višak, ali vojvotkinja nije želela to da prihvati.

Tada se sudija ponovo probudio, i činilo se da ima strašan problem sa gasovima, pa se vojvotkinja nasmešila Lavdej kao da je normalna osoba i obe su izašle iz sobe.

Lavdej Biling nikada u životu nije bila tako srećna.

Dopala se jednoj vojvotkinji koja ju je razrešila krivice, ma šta to značilo, i rekla joj šta da radi.

I ona je baš to i uradila.

Poglavlje 1

~ U kom Pepeljuga oblači balsku haljinu, a njena
dobra vila donosi joj gusku umesto bundeve ~

6. januar (Bogojavljenjska noć) 1784.

Bal pod maskama

Seoska kuća vojvode od Bomonta

Dečje priče pune su fascinantnih udovica, premda one nisu uvek baš najprijatniji likovi. Pepeljugin maćeha verovatno je obukla blistavu haljinu za prinčev bal, i pored toga što su njene kćerke nasledile njena velika stopala i oštar jezik.

Harijet, vojvotkinja od Beroua, ubrzo nakon muževljeve smrti shvatila je da postoje glamurozne udovice, i udovice koje žive u cipeli sa previše dece, kao sirota Lavdej Biling. Postoje udovice koje čitave noći plešu sa mlađim muškarcima, i postoje zapuštene udovice kojima ljudi upućuju samo stegnute osmehe.

Harijet nije gajila iluzije u vezi sa tim kakva je ona udovica. Bila je od onih što žive u cipeli, iako nije imala dece i iako je njen posed bio mnogo veći od cipele.

Njen muž je mrtav već dve godine i nisu mladi muškarci – a ni stariji – stajali u redu da je zamole za ples. Većina njenih poznanika i dalje ju je gledala sa tragičnim sjajem u očima i žurno su se udaljavali nakon što bi je pozdravili, kao da je tuga zarazna.

Izgleda da žena postaje neprivlačna vrsta udovice ukoliko njen muž počini samoubistvo.

Delom je to bila njena krivica. Evo je ovde, na improvizovanom balu pod maskama, u kući vojvotkinje od Bomonta – ali da li je njena maska glamurozna? Ili možda čak i zla?

„Ko si ti?“ upitala ju je njena prijateljica Džema (gorepomenuta vojvotkinja od Bomonta).

„Lik iz dečje pesmice. Možeš li da pogodiš koji?“ Harijet je nosila belu široku pamučnu spavaćicu koju je njena služavka uzela od kućepaziteljke. Ispod nje je nosila tri podsuknje, a u gornji deo haljine stavila je četiri vunene čarape. Čisto da se malo razmeće, izvila je leđa.

„Lik iz dečje pesmice sa velikim grudima“, rekla je Džema. „Sa mnogo velikim grudima. Mnogo, mnogo...“

„Materinskim grudima“, rekla joj je značajno Harijet.

„Zapravo, ne izgledaš toliko materinski koliko razuzdano prsato. Problem će nastati ako te neki od naših gostiju namami u neki čošak i pokuša veselo da te ispipka. Zar ne govori neka dečja pesmica o odlasku u postelju?“

„Ja ne idem u postelju“, rekla je Harijet pomalo izduvano. „I mene niko nikada ne pokušava da pipka. Koji si ti lik?“

Džemina haljina bila je jasne bledoružičaste boje i predivno je išla uz njenu zlatastu nenapuderisanu kosu. Suknje su joj bile ukrašene malim svilenim makovima, a makove je imala i u kosi. Uspela je da izgleda otmeno i u isti mah neukroćeno.

„Titanija, vilinska kraljica.“

„Ja sam Majka Guska. Što sasvim realno sumira razliku među nama.“

„O čemu to pričaš?“ ukorila ju je Džema pa zagrlila Harijet. „Pogledaj se, draga. Suviše si mlada i sveža da bi bila Majka Guska!“

„Niko neće znati ko sam“, rekla je Harijet i odmakla se od Džeme i sela na krevet. „Misliće da sam debeli duh.“

Džema je počela da se smeje. „Duh ubijene kuvarice. Ne, potreban ti je samo nagoveštaj statusa Majke Guske i ljudi će se diviti tvom oštroumnom izboru kostima. Čekaj da vidiš lorda Pladžeta u kostimu Henrija VIII: oko stomaka je vezao stazu koja stoji ispred kamina i izgleda velik kao ambar.“

„I ja sam velika kao ambar, barem u gornjem delu.“

„Guska!“, rekla je Džema. „Naravno, potrebna ti je guska, a ja znam gde ćemo je pronaći!“

„Oh, ali...“

Vojvotkinja samo noću

Džema se vratila dva minuta kasnije. Sa guskom.

„Da li je prava?“, upitala je Harijet oprezno.

„Na neki način. Plašim se da je malo kruta. Obično leti duž zida u južnom salonu. Moja svekrva pokazuje morbidnu sklonost ka unutrašnjoj dekoraciji koja podrazumeva mnogo mrtvih životinja na zidovima. Možeš večeras da iskoristiš sirotu gusku, draga, a zatim ćemo je pustiti da odleti na bolje mesto, ako razumeš šta želim da kažem.“

Harijet je prilično sumnjičavo uzela gusku u ruke. Bila je preparirana tako da joj je vrat bio krut kao u letu.

„Samo je stavi ispod miške“, rekla je Džema. Harijet je ustala i pokušala. „Ne tako. Namesti joj glavu ka gore da izgleda kao prijatelj koji ti šapuće na uvo.“

Harijet je zurila u staklaste oči ptice. „Ovo nije prijateljski nastrojena guska.“ Izgledala je kao da je spremna da joj se otme iz ruku i nekoga ključne.

„Ne postoji prijateljski nastrojena guska“, rekla je Džema. „Moram otići da vidim kako se Izidor nosi sa svojim kostimom. Već sam bila da je obidem i videla sam kako njene sobarice mahnito cepaju dve haljine. Kaže da će biti kraljica, ali plašim se da će ući u balsku dvoranu umotana u maramicu.“

„Zašto se Izidor ne predstavlja titulom, kao vojvotkinja od Kozveja?“, upitala je Harijet. „Sinoć su je najavili kao leđi Izidor del Fino.“

„Mislim da nikada nije sreća vojvodu. Njenog muža“, rekla je Džema. „A i ako jeste, bilo je to na pet minuta pre mnogo godina. Zato koristi svoju titulu, premda će noćas biti kraljica Palmire.“

„Da si mi rekla kako si za Bogojavljenje isplanirala bal pod maskama“, rekla je Harijet i spustila gusku, „i ja sam mogla biti kraljica.“

„Koliko mi se čini, kraljice ne nose mnogo odeće, pa će ti ovako biti mnogo prijatnije. Žao mi je što te nisam upozorila, draga, ali mnogo je zabavno sve raditi u poslednjem trenutku. Trebalo bi da vidiš ljude kako jure po kući u potrazi za kostimima. Batler ludi! Predivno je.“

Nakon ovih reči, Džema je isplovila iz sobe, ostavljajući Harijet sa guskom.

Bilo je smešno toliko sažaljevati sebe samu. Svaki put kada bi ušla u sudnicu sudije Trudera, slušala je o ljudima čiji je život bio daleko očajniji od njenog. Zaboga, pa još prošlog meseca je tu bila devojka koja je ukrala pola teglice senfa i šest pomorandži. Truder se, neverovatno, probudio i želeo da siroto dete kazni teškim fizičkim radom, budala.

Eloiza Džejms

Ali ona, Harijet, nije imala potrebe da krade pomorandže. Bila je vojvotkinja; još je bila relativno mlada; bila je zdrava...

Bila je usamljena.

Suza je kanula na gusku, a ona joj je odsutno pomilovala perje.

Nije želela da bude kraljica, ni vilinska kraljica, ni kraljica Palmire, ma gde to bilo. Samo je želela muža.

Nekoga ko bi sedeo s njom s večeri, baš kao što je Lavdej rekla.

Poglavlje 2

*~ Još jedno poglavlje u kom grudi
imaju prilično značajnu ulogu ~*

Zenobija, kraljica Palmire, zbacila je glavu i nasmejala se. Gornji deo haljine joj se razjapio nesigurno prijanjajući uz strminu njenih grudi. Gizdavi muškarac pred njom zavrteo se na vrhovima prstiju, jedne ruke podignute u vazduh, poput plesača Ciganina na Vartolomejskom vašaru. Zenobija se ponovo nasmejala i podigla obe ruke u vazduh oponašajući ga.

Korset kraljice od Palmire, ako je i postojao, nije pokrивao grudi.

Harijet je palo na pamet da bi iskreni prijatelj upozorio Zenobiju – opštepoznatu kao Izidor – da će se njene grudi uskoro razotkriti na podijumu balske dvorane.

Ali Harijet je sedela na stolici na obodu dvorane, a Izidor je pogled prikovala za čoveka koga je zavodila, premda zavodjenje nije bila sasvim primerena reč. Harijet je smatrala da je Izidor čedna. Samo joj je bilo dosadno. No sada Harijet nikako nije mogla da joj privuče pažnju. Osećala se nevidljivo; svakako je bila nevidljiva većini muškaraca u sobi.

Udovice prerušene u Majku Gusku nisu bile onoliko tražene koliko polunage kraljice, ma koliko da im je gornji deo haljine bio tapaciran. Ono parče tkanine od koga se sastojao gornji deo Izidorine haljine bio je bogato izvezen paunovim perjem, a oči su na njemu bile istaknute dragim kamenjem.

Ukratko, paunove oči bile su popularnije od gušćijih. Činilo se da lord Bizbi, na primer, ne može da skloni pogled sa Izidorinog gornjeg dela

haljine, dok je Harijetina guska odbijala muškarce. Ležala je pored nje, a glava joj je visila sa stolice, pa je sjajnim očima zurila u pod.

Izidor se ponovo zavrteła ruku podignutih iznad glave. Pramen kose ispao joj je iz složene frizure. Plesači oko nje su zastali, opčinjeni njenim njenih kukova. Bilo je nečeg nimalo engleskog u oblini njenih kukova, njenim rumenim usnama i načinu na koji se smešila Bizbiju kao da je on sam kralj. Mora da je za to zaslužno njeno italijansko poreklo. Većina Engleskinja je izgledala – i osećala se – kao i sama Harijet: debeľjuškasto. Materinski.

Premda ona, Harijet, nije imala razloga da se oseća materinski, s obzirom na to da nije imala decu. U ovom trenutku činilo se kako jedini muškarac koji njoj može da priđe može biti samo lik iz dečje pesmice.

Harijet se ugrizla za usnu. I njega bi dočekala raširenih ruku. Ko bi pomislio da je jednako ponižavajuće i za udovicu sedeti za vreme plesa koliko i za neudatu devojkę koja se prvi put pojavľjuje na bračnoj pijaci? Još jedno od ljupkih životnih iznenađenja.

Lord Bizbi plesao je kao nikada pre. Jedne ruke podignute iznad glave kao da je romski kralj, skakutao je i poskakivao ispred svoje partnerke sve više podižući kolena. Harijet je podsećao neodoljivo na njenog voljenog španijela, gospođu Kastard. Da je Bizbi imao rep, mahaó bi njime od čistog blaženstva. Bio je ushićen, očaran, zaljubljen. Pravila plesa su mu još odavno nalagala da promeni partnerku, ali on i Izidor su – skandalozno – izbegavali da menjaju partnere pa se ples nastavio bez njih.

Harijet je iznenada, krajičkom oka, primetila kako se srdita ledi Bizbi probija prema paru. Izidorin gornji deo haljine bio je na samoj ivici katastrofe. Harijet je skočila na noge, uhvatila Izidorin pogled i trgnula glavom prema ledi Bizbi.

Izidor je uputila jedan letimičan pogled u pravcu žene koja je išla prema njoj, povukla se i povikala: „Lorde Bizbi, ogrešili ste se o mene!“

Uhvaćen u snu, lord Bizbi je nije čuo i još jednom se blaženo zavrteo ukруг.

Izidor je glasno povikala nešto drugo; lord Bizbi je zatreptao i stao usred okreta. Izidor je zamahnula rukom i ošamarila ga.

Čitava balska dvorana istog časa je utihnula. „Naveli ste me da poverujem da sam vam privlačna!“ vrištala je Izidor sa teatralnošću italijanske operске pevačice. „Kako se usuđujete da me odbijete nakon što ste me stavili na takvu kušnju!“

Vojvotkinja samo noću

Džema se pojavila niotkuda i zagrlila Izidor oko struka.

„Avaj, lord Bizbi je čovek čvrstog moralnog tkiva“, rekla je izražajno i naglašeno.

„O, kako ću se oporaviti!“, povikala je Izidor i klonulo prinela ruku čelu.

Džema ju je odvela sa podijuma. Harijet je jedva uspela da se obuzda da im ne aplaudira.

Kada je njegova žena stigla do njega, lord Bizbi i dalje je stajao u mestu otvorenih usta. Harijet je pomislila da ga je pogledala sa izvesnom dozom novostečenog poštovanja. Jedna je stvar kada vaš muž pravi budalu od sebe na plesnom podijumu sa prelepom mladom ženom, a sasvim druga kada taj isti muž javno odbije tu istu bludnicu.

Ledi Bizbi se čak i nasmešila svom suprugu, što mora da je bio prvi takav blagonaklon gest u poslednjih nekoliko dana. Možda čak i godina. A zatim se okrenula na peti i odmarširala sa plesnog podijuma u pratnji svog zbunjenog supruga. Ovaj prizor podsetio je Harijet na njenu debelu krmaču Rebeku koja je umela uvređeno da se udalji. Za Rebekom je obično išlo jedno prasence. Ili... Harijet se zamislila.

U glavi su joj bili samo španijeli i prasići. Bila je toliko naporna da je samoj sebi bila dosadna. Pretvorila se u dosadnu, melanholičnu seljanku.

Osetila je kako joj oči postaju opasno vrele. Ali umorila se već i od suza. Bendžamin je umro pre više od dve godine. Plakala je kada je umro, i plakala je i posle. Plakala je više nego što je mislila da je moguće ljudskom biću da plače. Plakala je, shvatala je sada, od mešavine žalosti i gneva i poniženja.

Ali njen muž je bio mrtav, a ona je još bila ovde.

Neće ga vratiti iz mrtvih oblačenjem kostima Majke Guske. Ni sedenjem tiho poput miša na obodu balske dvorane. Ništa ga neće vratiti iz mrtvih.

Ali šta je mogla da uradi? Udovice bi trebalo da su dostojanstvene. I ne samo to, bila je i vojvotkinja. S obzirom na to da je Bendžaminov bratanac, trenutni vojvoda od Beroua, imao svega jedanaest godina i da je još bio u Itonu, ona čak nije bila ni vojvotkinja udova*. Bila je vojvotkinja i udovica i dvadesetsedmogodišnjakinja: a ona nije mogla da odluči koja je od ove tri stvari više deprimirajuća.

S mukom je progutala pljuvačku. Da li bi mogla da podnese da ostarak života provede postajući sve bleđa, sa sve više sedih u kosi i oborenih

* Žena koja je od supruga nasledila titulu, posed i svu imovinu. (Prim. prev.)

Eloiza Džejms

ramena? Hoće li samo posmatrati kako druge žene zavode i mame dok ona razmišlja o prasićima i odanim španijelima? Ma koliko odan bio, pas je ipak samo pas.

Nije mogla da provede ostatak života držeći se oboda balskih dvorana obučena kao majka koja nije bila i koja nikada neće ni postati.

Morala je da uradi nešto. Da promeni svoj život! Da počne da razmišlja o...

O...

Zadovoljstvu.

Reč joj je neočekivano iskrsnula u glavi sa svom ljupkom hladnoćom kapi hladne kiše po vrelom danu. Izidor je očigledno uživala dok je flertovala sa Bizbijem. Njemu se njihov ples dopao.

Zadovoljstvo.

Mogla bi da razmišlja o zadovoljstvu.

Svom zadovoljstvu.

Poglavlje 3

~ U kom se analizira geografija zadovoljstva ~

Harijet je pronašla vojvotkinju od Bomonta i vojvotkinju od Kozveja – odnosno Džemu i Izidor – u malom salonu, nakon poražavajuće potrage u nekoliko drugih prostorija. U svakoj niži nalazile su se dve glave, muška i ženska. Na svakoj sofi sedeli su ljudi upareni kao crvendači u proleće. Ili pre, pošto je ovo bio bal pod maskama, kao mornar i kraljica od Sabe.

Zalepila je vedri osmeh Majke guske na lice i ponavljala besmislice kao što je: „Oh, izvinite! Dobro, ja ću sada – nastaviti dalje, u redu?“ Mornar nije ni podigao pogled kada je ušla u žuti salon. Glavu je pognuo nad kraljicom od Sabe sa takvom nežnošću i posesivnošću da se Harijet učinilo da će joj se srce slomiti.

Ona i Bendžamin nikada... naravno da nisu. Bili su bračni par, zar ne? Bračni parovi ne ljube se na balovima.

Ali da li ju je Bendžamin *ikada* tako ljubio? Ljubio ju je živahno, toplo. Onako kako je ona ljubila svog španijela.

„Spasla si me“, povikala je Izidor kada je Harijet najzad pronašla Džemu i Izidor u malom salonu. „Ledi Bizbi bi me pojela za doručak.“

„Draga, dođi i sedi pored mene; osećam se pomalo setno“, rekla je Džema provirivši iza naslona fotelje. Svi prisutni sedeli su pored vatre.

Harijet je zaobišla mali krug i zastala. Njen najnemiliji poznanik, vojvoda od Vilijersa, ležao je na sofi levo od kamina. Oporavljao se od infekcije rane zadobijene u dvoboju, i lice mu je bilo koščato i bledo. Ali i pored toga bio joj je dovoljan jedan pogled na njega da se oseti kao neprivlačna,

punačka udovica. Njegov kućni ogrtač bio je od italijanske svile, tamne boje lavande, po obodu izvezen nežnim crnim lalama. Bio je izvanredan, neočekivan i nadasve lep.

„Izvinjavam se, vaša milosti“, rekla je. „Nisam znala da ste izašli iz svojih odaja.“

„Zapretio sam da ću stati na noge i zaigrati sarabandu“, rekao je svojim karakterističnim blagim otezanjem, „pa mi je moj surovi sobar dozvolio da budem blizu slavlja, kad već ne mogu da učestvujem u njemu.“

Harijet je kruto sela obećavajući sebi da može otići za pet minuta. Mogla bi da se izgovori glavoboljom, mogla bi da kaže da joj je vatra suviše vrela, mogla bi da kaže da je obećala nekome da će se naći s njim u balskoj dvorani... Bilo šta, samo da se skloni od Vilijersa.

„Baš sam, kada si ušla, Harijet“, objavila je Izidor, „rekla da sam rešila da izazovem skandal.“

„Sirota ledi Bizbi“, rekla je Harijet.

Izidor se nasmejala. „Ne sa Bizbijem. On je prosto bio rasonoda. Ne, nameravam da izazovem istinski skandal. Skandal koji će primorati mog muža da se vrati u Englesku.“ Harijet je iznenada primetila da Izidor ima veoma čvrstu vilicu.

„Ne volim da koristim moju vanbračnu prošlost kao primer“, rekla je Džema, „ali moj muž nikada nije smatrao da su skandali koje sam izazivala dovoljan razlog da doputuje iz Engleske u Francusku. A tvoj muž je negde na Dalekom istoku, zar ne?“

Harijet se nemo složila. Pružanje potpore pijanom sudiji omogućilo joj je da vidi mnogo slučajeva skandala koje su izazvale žene. Često se njihovi muževi nisu trudili da odu u susedni okrug da ih izbave. A opet, vojvode i vojvotkinje nikada se nisu pojavljivali u sreskom sudu vojvodstva Berou, a i vojvodi bi trebalo da je stalo do njegove reputacije.

„Žalim Kozveja“, rekao je Vilijers malaksalo. „Džema, imaš li pribor za šah u ovom salonu?“

Odmahnula je glavom. „Nemam. A i lekar ti je rekao da se ne prihvataš šaha. Moraš se oporaviti od onih groznica što su te tresle, a ne da naprežeš umorni mozak razmišljanjem o složenim partijama.“

„Život bez šaha je ništavan“, zarežao je Vilijers. „Nije vredan življenja.“

„Bendžamin bi se složio s vama“, rekla je Harijet pre nego što je stigla da promisli. Njen muž se ubio nakon što je izgubio partiju šaha.

Od Vilijersa.

Vojvotkinja samo noću

Prostoriju je pritisnula tišina, trenutak u kom niko nije disao. A zatim je Džema rekla: „Svi bismo voleli da je Bendžamin ovde i da igra šah s nama.“

Vilijers se okrenuo prema vatri ne govoreći ništa, ali Harijet je osetila snažan talas stida, praćen sećanjem na izvinjenje koje joj je zamuckujući uputio. Vilijers je umirao, bukvalno je sagorevao u groznici, i došao je u Džeminu kuću samo da se izvini njoj što je pobedio u partiji koja je Bendžamina navela na samoubistvo.

„Nisam govorila o njegovoj – smrti“, Harijet je pokušavala da pronađe odgovarajuće reči. „Prosto da bi, da mu je lekar rekao da ne sme da igra šah...“

„Čitav mesec“, dobacio je Vilijers.

„Siroti Bendžamin bio je razjaren. Lud.“

„Mislim da bih i ja bila luda“, rekla je Džema.

„Onaj škotski tiranin od tvog hirurga barem bi mogao da nam dozvoli da nastavimo naše partije“, zarežao je Vilijers, „Jedan potez na dan... koliko teško može biti mom zagojenom mozgu da se s tim izbori?“

„Zaista ne smete da igrate šah čitav mesec?“, upitala je Harijet.

„Nije tako strašno“, rekla je Džema. „Možeš da čitaš knjige. Ali ne knjige o šahu.“

„Mesec dana“, rekao je Vilijers.

Glas mu je bio brenenit olivnom dosadom i čemerom, i to toliko da Harijet nije mogla da se ne nasmeši. „Moraćete pronaći druga interesovanja.“

„Žene, vino i pesmu“, predložila je Izidor. „Klasične muške zanimacije.“

„Ne umem da pevam.“

„Prelepe žene, po mogućnosti sirene, trebalo bi da pevaju dok vi ispijate vino“, istakla je Harijet kojoj se prilično dopadala slika vojvode od Vilijersa okruženog sirenama. Da je ona sirena, pokušala bi da potopi njegov brod.

„Ako poznajete neke sirene, budite ljubazni pa ih uputite na mene“, rekao je Vilijers sklapanjući oči. „Sada sam suviše umoran da bih progonio ženu, imala ona riblji rep ili ne.“

I bio je sav beo. Imajući u vidu činjenicu da ga je Harijet prezirala, osećanje koje je osećala bilo je provokativno.

„Znam! Mogu vas iskoristiti za svoj plan“, povikala je Izidor.

„Ne“, izjavio je Vilijers ne otvarajući oči. „Nikada ne učestvujem u planovima.“

„Šteta“, rekla je Izidor. „Sasvim sam sigurna da bi vest da njegova vojvotkinja bludniči sa ozloglašanim vojvodom od Vilijersa prizvala mog beskorisnog supruga nazad. Kozvejev advokat mi je poslednji put dao do znanja da je on negde u Etiopiji. Navodno je otkrio izvor Plavog Nila. I nismo li svi srećni zbog njega!“

„Ali, ako se vojvoda vrati da brani tvoju čast, siroti Vilijers bi ponovo morao da se bori u dvoboju“, rekla je Džema. „Tvoj muž se verovatno bori sa plemenima ljudoždera uz jutarnju šolju čaja, Izidor.“

„Ja nisam u stanju da eliminišem ljudožderske horde“, rekao je Vilijers glasom tako sumornim i dramatičnim da su sve počele da se smeju.

„Onda mi je potreban neko ko ima reputaciju sličnu vašoj“, rekla je Izidor.

„Ne misliš valjda ozbiljno!“, povikala je Harijet. „Zar se zaista nadaš da će skandal naterati tvog muža da se vrati?“

Izidor ju je pogledala podignute obrve i usana izvijenih u okrutni smeh. „Možeš li da pronađeš jedan razlog zbog kojeg to ne bi trebalo da pokušam? Udata sam za muškarca koga se čak i ne sećam da sam srela. Ne pokazuje da brine gde sam, i nikada mi nije odgovorio ni na jedan pokušaj stupanja u kontakt s njim, premda znam da je primio moja pisma.“

„Ali mora da pošta ume da zaluta kada putuje sve do Plavog Nila.“

„Povremeno primim poruku od njegovih advokata u Londonu u odgovor na nešto što je stajalo u privatnom pismu koje sam mu poslala. Umorna sam od ove situacije. Udata sam za vojvodu od Kozveja i želim da budem prava vojvotkinja.“

„Zašto se Kozvej drži podalje od Engleske?“, upitao je Vilijers otvarajući oči. „Zar ste vi tako strašni?“ Pogledao ju je zainteresovano.

„Zašto ti ne odeš k njemu?“, upitala je Harijet u istom trenutku.

„On je *istraživač*“, rekla je Izidor sa razornim prezirom. „Možeš li da me zamisliš kako jašem na kamili i tražim Plavi Nil?“

Harijet nije mogla da se ne nasmeši. Ona lično bila je krepka žena koja bi verovatno mogla – ako bi morala – da uzjaše kamilu. Izidor je, s druge strane, izgledala egzotično i nežno kao orhideja.“

„Zar ne može majka da ga pozove da se vrati?“, upitala je Džema.

„Ona tvrdi da je i sama doživela neuspeh“, rekla je Izidor. „I kaže da njega ništa neće naterati da se vrati, da je on najtvrdoglavije od njene dece.“

„Nekoliko puta sam srela leđi Kozvej“, primetila je Džema. „Kada bi rešila, i kralj Engleske bi se povinovao njenoj volji. Ja bih birala njenu stranu, pre nego stranu njenog sina.“